

VANDENBERGHE, Lionel (Houtem 26 juli 1943). Studeerde, na zijn humaniora (Latijn-wiskunde) aan het Onze-Lieve-Vrouwcollege van Veurne, psychologie aan de Katholieke Universiteit Leuven waar hij in 1966 promoveerde op een eindverhandeling over de psychologische en sociale achtergronden van het ontstaan van de **blauwvoeterij**. Als wetenschappelijk medewerker aan het Interuniversitair Centrum voor Jeugdproblematiek in Leuven deed Vandenberghe nadien onderzoek naar en publiceerde hij over het **Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond** (AKVS). In 1972 werd hij benoemd aan de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen (UFSIA), waar hij de dienst voor studieadvies en studentenbegeleiding oprichtte, waarvan hij in 1973 directeur werd. Hoewel hij niet uit een Vlaamsgezinde familie stamt, woonde Vandenberghe al in zijn collegejaren jaarlijks de **IJzerbedevaart** bij en nam hij als student en assistent actief deel aan de strijd voor de splitsing van de Leuvense universiteit (**onderwijs**). In 1968 trad hij toe tot de redactie van het Heel-Nederlandse jongerentijdschrift **Nieuw Vlaanderen**, waarvan hij van 1970 tot 1978 hoofdredacteur was. In de jaren 1970 was hij ook lid van het hoofdbestuur van de **Vlaamse Volksbeweging** (VVB) en van het nationaal bestuur van het **Davidfonds**.

Lionel Vandenbergh spreekt de jongeren toe op de 56ste IJzerbedevaart (3 juli 1983); hij riep de jeugd op te strijden voor een “democratisch en zelfstandig Vlaanderen”. Vandenbergh werd op 16 maart 1989 verkozen tot voorzitter van het IJzerbedevaartcomité. Hij stimuleerde de verjonging en vroeg een grotere aandacht voor het pacifisme en thema's als werkloosheid en milieu. Zijn beleid stuitte op verzet van de traditionele vleugel die zich afscheidde en het dissidente IJzerbedevaartforum vormde. (ADVN)

In 1975 werd Vandenberghe lid van de Algemene Vergadering van het IJzerbedevaartcomité en vijf jaar later lid van de raad van beheer. Op de 56ste IJzerbedevaart (1983) riep hij de Vlaamse jongeren op mee te strijden “voor een democratisch en zelfstandig Vlaanderen, voor een rechtvaardige en vrije samenleving hier en overal ter wereld”. In mei 1988 werd Vandenberghe ondervoorzitter van het IJzerbedevaartcomité. Nog geen jaar later, op 16 maart 1989, werd hij verkozen tot voorzitter, in opvolging van de plots gestorven Paul Daels. Vandenberghe beschouwt het als zijn taak het ‘Testament van de Frontbeweging’ op een hedendaagse manier te verwoorden en over te brengen bij de jongeren. Zo werd onder zijn impuls het drieluik “Zelfbestuur-Nooit meer oorlog-Godsvrede” ‘her-taald’ in “Vrede-Vrijheid-Verdraagzaamheid” en ontstond het plan om de IJzervlakte in Diksmuide te laten uitgroeien tot een Europees vredesmonument. Vandenberghe streeft er ook naar om de al verworven Vlaamse autonomie een concrete inhoud te geven. In zijn toespraken op de Bedevaart snijdt hij thema’s aan als werkloosheid, leefmilieu en onderwijs, en stelt hij ook de vredesgedachte centraal, zonder daarom de klassieke zelfbestuureis te laten vallen. Zijn oproep “Waalse vrienden, laten we scheiden” op de Bedevaart van 1992 kreeg ruime weerklank. Uit onvrede over het als te mo-

derniserend en verruimend ervaren beleid van Vandenberghe nam begin 1995, nadat vier leden van de Algemene Vergadering niet waren herkozen, een tiental 'maximalisten' ontslag uit het Comité. De breuk was ook zichtbaar op de daaropvolgende IJzerbedevaart, toen een deel van de bedevaarders gevolg gaf aan de oproep van het IJzerbedevaardersforum en van de weide afwezig bleef, en een ander deel Vandenberghe duidelijk en krachtig steunde.

MARK DEWEERDT